Raad van State

200708706/1.
Datum uitspraak: 4 februari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/20864 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 16 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 november 2007, verzonden op 21 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

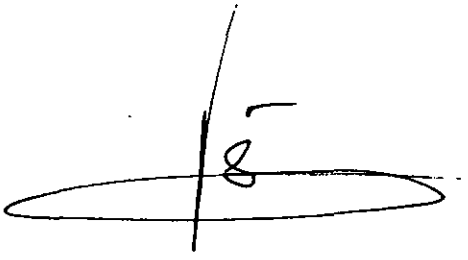
w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 februari 2008

210.
Verzonden: 4 februari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/20864

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 november 2007

inzake

geboren op
van Sierra Leoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. A.F.J. Lemmens,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post.

Procesverloop
In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 19 april 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 31 oktober 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen
1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 19 april 2007 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser heeft verklaard afkomstig te zijn uit het dorp (Sierra Leone). In dit dorp trachtte men eiser te dwingen om, zoals daar veelal gebruikelijk is, lid te worden van een geheim genootschap, in dit geval het genootschap, genaamd . Eiser weigerde dit vanwege zijn geloof. Om die reden werd hij bedreigd door een man, genaamd , die,

naar eiser stelt, een belangrijk persoon binnen het genootschap is. Na deze bedreiging kreeg eiser diverse lichamelijke klachten. Zo kreeg eiser nachtmerries en oogklachten en raakte hij 's nachts plotseling een testikel kwijt. Volgens een traditionele genezer hadden eisers klachten te maken met het geheime genootschap. Eiser is toen vertrokken naar . Toen eiser in 2004 bericht kreeg dat zijn vader ernstig ziek was, is hij naar zijn geboortedorp teruggegaan, alwaar hij zes maanden heeft verbleven. Tijdens de ziekte van zijn vader (deze was ook moslim èn lid van het geheime genootschap) werd eisers vader door leden van het geheime genootschap opgehaald. Kort daarna kreeg eiser bericht dat zijn vader was overleden. Omdat eiser en zijn moeder geen lid van het genootschap waren mochten zij het stoffelijk overschot niet meer zien. Van het genootschap hoorde eiser dat het de wens van zijn vader was dat eiser lid zou worden van het genootschap. Eiser werd daarop een termijn van drie dagen gegund om alsnog lid te worden. Daarop besloot eiser wederom te vertrekken. Terug in kwam eiser tegen, de man die hem eerder bedreigde. blies eiser toen iets in diens ogen. Dit deed niet alleen pijn, maar na verloop van tijd kon eiser ook niet meer zien. Een genezer, genaamd , bij wie eiser ongeveer een maand heeft verbleven, heeft eiser tegen betaling weer genezen. De man, bij wie eiser in woonde, genaamd , heeft het vertrek van eiser uit Sierra Leone geregeld. Eiser stelt bij terugkeer naar Sierra Leone voor zijn leven te vrezen te hebben van de zijde van het geheime genootschap.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. In beroep heeft eiser aangevoerd dat hij nimmer in het bezit is geweest van nationaliteits- en/of identiteitsdocumenten en dat dit voor iemand uit Sierra Leone ook niet ongebruikelijk is. Verder heeft eiser aangevoerd dat hij als verstekeling op een schip heeft gereisd en opgesloten heeft gezeten op een kamertje. In verband daarmee acht eiser het onredelijk dat hem het ontbreken van documenten en reisinformatie wordt tegengeworpen. Ook acht eiser het onredelijk dat van hem wordt verlangd dat hij de overlijdensakte van zijn vader had moeten kunnen overleggen.

5. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

6. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten ter vaststelling van zijn identiteit en gevolgde reisroute heeft overgelegd en evenmin documenten ter staving van zijn asielrelaas.

Ook heeft eiser zijn reisverhaal niet aannemelijk gemaakt door middel van het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen hieromtrent. Volgens verweerder mag van een persoon die vanuit Sierra Leone via Guinee per schip naar Nederland is gereisd, in redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over de door hem afgelegde reis. Eiser kan echter op generlei wijze de afgelegde reis concretiseren met gedetailleerde verklaringen en evenmin kan hij de reis staven met andere indicatieve bewijzen. De enkele verklaring van eiser dat hij de gewenste reisdetails niet kan aanleveren omdat hij als verstekeling op een schip heeft gereisd, acht verweerder onvoldoende. Met betrekking tot het niet aanleveren van documenten ter staving van zijn asielrelaas heeft verweerder gewezen op het ontbreken van een overlijdensakte inzake de dood van eisers vader. Hetgeen eiser in zijn zienswijze heeft aangevoerd, namelijk dat hij de relevantie van het aanreiken van een overlijdensakte niet inziet, geeft verweerder geen aanleiding diens standpunt te herzien. In de visie van verweerder mag van een persoon die de bescherming heeft ingeroepen van de Nederlandse autoriteiten worden verwacht dat hij zijn gestelde problemen met een document kan staven. Dit had van eiser verwacht mogen worden nu is gebleken dat overlijdensakten in eisers land van herkomst worden verstrekt. Mitsdien had het volgens verweerder op de weg van eiser gelegen om in het bezit te komen van een overlijdensakte, zodat eiser daarmee een aspect van zijn aangevoerde asielmotieven had kunnen ondersteunen.

7. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder betoogd dat verweerder niet twijfelt aan de nationaliteit van eiser, maar wel aan zijn afkomst en identiteit. Verweerder handhaaft zijn standpunt dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd waarmee zijn identiteit kan worden onderbouwd alsmede de door hem gevolgde reisroute.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend en dat eiser onvoldoende details heeft verstrekt ter vaststelling van de door hem gevolgde reis. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

9. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

10. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht.
Eiser is door middel van vragen in de gelegenheid gesteld om zijn verblijf in de plaats aannemelijk te maken. Eiser is hierin echter niet geslaagd. Zo heeft eiser weliswaar twee plaatsen genoemd die gelegen zijn in de omgeving van zijn geboorteplaats, maar die door eiser genoemde plaatsen zijn geenszins traceerbaar, volgens verweerder. Voorts is er weliswaar een plaats getraceerd, echter niet op de plaats of in het district alwaar eiser deze plaats heeft gesitueerd. Voorts heeft het bevreemding gewekt dat eiser in eerste instantie niet weet wat een chiefdom is, terwijl hij bij nadere uitleg van de vraagstelling het Mambolo chiefdom kan aangeven. Dit chiefdom bevindt zich echter niet in de omgeving alwaar eiser vandaan stelt te komen. Voorts heeft bevreemding gewekt dat eiser het Temne dialect niet machtig is. Immers eiser heeft verklaard dat hij van Temne afkomst is, dat zijn ouders het Temne dialect met elkaar spraken en dat hij vanaf zijn geboorte tot zijn zestiende levensjaar in een plaats heeft verbleven alwaar buiten het Krio

dialect ook het Temne dialect werd gesproken. Verweerder heeft er in dit verband op gewezen dat het op de weg van eiser ligt om aannemelijk te maken dat hij afkomstig is uit de plaats , alwaar de gerelateerde problemen zouden hebben plaatsgevonden. Eiser heeft volgens verweerder echter slechts vage en summiere verklaringen afgelegd en informatie verstrekt die geenszins overeenkomt met informatie die afkomstig is uit objectief verifieerbare bronnen, zodat ernstig wordt getwijfeld aan de herkomst van eiser.

11. Vanwege de bestaande twijfel omtrent zijn nationaliteit heeft verweerder eiser in de gelegenheid gesteld door middel van een taalanalyse zijn herkomst en nationaliteit aannemelijk te maken. Uit het rapport van deze taalanalyse, dat in opdracht van en onder supervisie van verweerders Bureau Land en Taal (BLT) heeft plaatsgevonden, is gebleken dat eiser weliswaar eenduidig is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Sierra Leone, doch dat eiser het Krio spreekt zoals dat gangbaar is in . Voorts is naar voren gekomen dat er geen sprake is van een vloeiende beheersing van het Temne of een andere stamtaal van Sierra Leone, zoals verwacht mag worden van een persoon die in het binnenland is opgegroeid. Ook weet eiser eveneens geen gedetailleerde informatie te verstrekken over zijn beweerde leefomgeving in Verweerder gaat er derhalve vanuit dat eiser afkomstig is uit maar concludeert tevens dat uit niets is gebleken dat eiser van zijn geboorte tot zijn zestiende levensjaar in de gestelde woonplaats heeft verbleven. Verweerder hecht derhalve geen geloof aan de verklaringen die eiser heeft afgelegd omtrent de problemen die in de plaats en de daaraan gerelateerde problemen in hebben plaatsgevonden.

12. Uit vaste jurisprudentie van de AbRS blijkt dat een vreemdeling de conclusies van de taalanalyse inzake zijn herkomst kan weerleggen door het laten verrichten van een contra-expertise. Hiertoe kan hij, indien hij van mening is dat de analyse onvolkomenheden bevat, de band, waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen, desgewenst door een zelf gekozen onafhankelijke deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien. De desbetreffende vreemdeling kan niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitgevoerde taalanalyse teweegbrengen dat verweerder een nieuwe taalanalyse moet verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie uit dient te gaan. Gelet op jurisprudentie van de AbRS, met name de uitspraak van 30 maart 2006 (200509431/1), kan de rechtbank geen eigen conclusies uit de taalanalyses trekken, indien geen contra-expertise is verricht.

13. Eiser heeft zich niet kunnen verenigen met de uitkomst van voornoemde rapportage. Eiser is met het oog daarop voornemens geweest een contra-expertise in te brengen maar is daarin niet geslaagd, omdat het Centraal Orgaan Opvang asielzoekers de desbetreffende kosten niet wilde vergoeden en eiser zelf niet over de financiële middelen beschikte.

14. Onder verwijzing naar de uitspraken van de AbRS van 30 september 2004 (200405508/1, JV 2004/435 en 25 september 2006 (200602919/1) overweegt de rechtbank dat de gevolgen van de onmogelijkheid de kosten van een contra-expertise te dragen voor risico van de vreemdeling komen.

15. Nu eiser geen contra-expertise heeft ingebracht mocht verweerder uitgaan van de juistheid van de conclusies van de taalanalyse.

16. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

17. Eiser heeft gewezen op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake (EHRM 11 januari 2007, JV 2007, 30). Volgens eiser valt uit deze uitspraak op te maken dat de geloofwaardigheid van het relaas door de rechtbank vol getoetst dient te worden.

18. De rechtbank is van oordeel dat uit de uitspraak inzake niet kan worden afgeleid dat de omstandigheid dat de vreemdeling niet over documenten beschikt en hem dat valt toe te rekenen niet bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan worden betrokken. Uit die uitspraak kan geenszins worden afgeleid dat reeds de door verweerder gehanteerde toetsing van het asielrelaas in dergelijke gevallen leidt tot een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de AbRS van 15 juni 2006 (JV 2006, 290). Voorts kan naar het oordeel van de rechtbank uit voormelde jurisprudentie van het EHRM niet worden afgeleid dat de Nederlandse bestuursrechter, evenals het EHRM, gehouden is om de aan de asielaanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden vol en ex nunc te toetsen. In dit verband is van belang dat het EHRM, anders dan de Nederlandse bestuursrechter, geen bestuursbesluit toetst omtrent de toelating naar de feiten en omstandigheden, zoals die bestonden ten tijde van het nemen ervan, maar beoordeelt of op het moment van uitzetting sprake zal zijn van schending van een verdragsbepaling door de desbetreffende lidstaat, waarbij ook feiten en omstandigheden na afsluiting van de nationale procedure en waarmee het bestuur en de nationale rechter geen rekening hebben kunnen of mogen houden, worden betrokken. Het verschil in toetsing is naar het oordeel van de rechtbank gelegen in het feit dat het EHRM voor zichzelf op grond van artikel 19 van het EVRM een bijzondere taak ziet weggelegd als het gaat om de beoordeling van de vraag of in een voorkomend geval een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

19. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

20. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

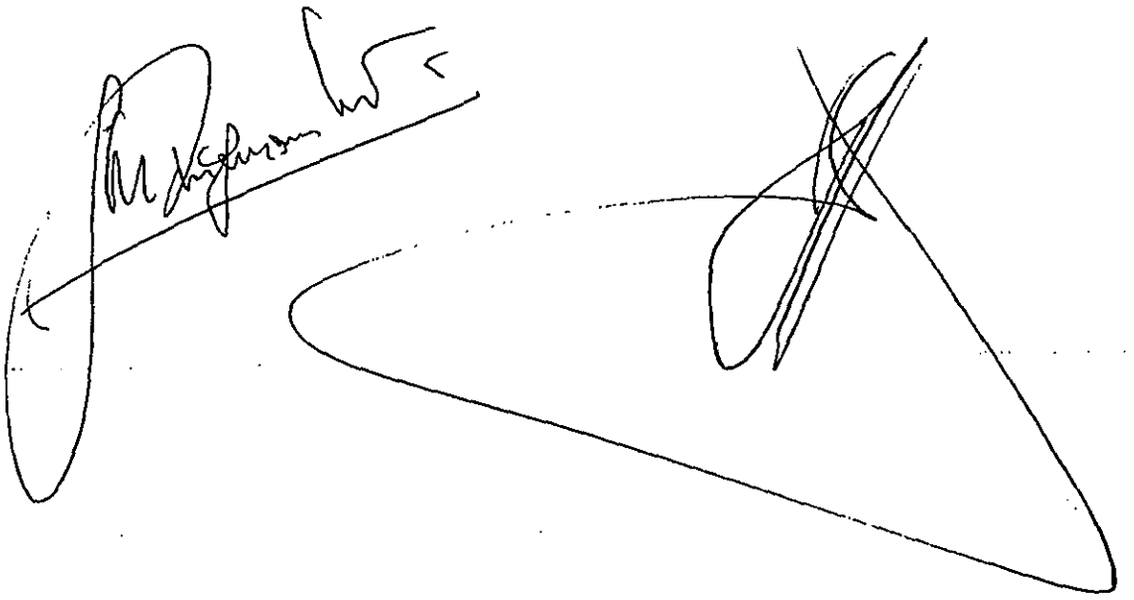
21. Het beroep is derhalve ongegrond.

22. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierts als griffier en uitgesproken in het openbaar op 16 november 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

*De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt **vier weken** na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.*

Afschriften verzonden:

21 NOV. 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
14 DEC 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
's-Gravenhage

Perfax ontv:
13-12-07

HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

van:

wonende aan de te en voor deze aangelegenheid domicilie kiezende ten kantore van zijn na te melden gemachtigde.
geboortedatum:
nationaliteit: Sierra Leoonse
indnr : 0609 18 0556,
Appellant.

Gemachtigde: Mr. E. L. Garnett, advocate te Den Bosch en werkzaam bij Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland, kantoorhoudende aan de Spinhuiswal 2 te 's-Hertogenbosch (Postadres Postbus 1308; 5200 BJ 's-Hertogenbosch) die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van onderhavig hoger beroep.

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Hertogenbosch van 16 november 2007 met kenmerk: AWB 07/20864 ;

Inzake:

De Staatssecretaris van Justitie, Schedeldoekhaven 100 te 's-Gravenhage.

Appellant, komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 16 november 2007, Awb 07/20864, in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 19 april 2007 en strekkende tot afwijzing van de asielaanvraag van appellant, ongegrond heeft verkaard.

Afschrift van de uitspraak van de rechtbank waarvan hoger beroep wordt in kopie aangehecht.

Appellant heeft tegen deze uitspraak de navolgende grief.

GRIEF

Ten onrechte oordeelt de rechtbank in na te melden rechtsoverwegingen en zakelijk weergegeven het volgende.

In rechtsoverweging 16 oordeelt de rechtbank marginaal toetsend dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig te achten;

In rechtsoverwegingen 8 en 9 oordeelt de rechtbank onder meer dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend en dat eiser onvoldoende details heeft verstrekt ter vaststelling van de door hem gevolgde reis. De rechtbank oordeelt voorts dat zich ten aanzien van appellant een situatie voordoet als bedoeld in artikel 31,2, sub f Vw2000 en derhalve van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

In rechtsoverweging 12 en 15 oordeelt de rechtbank dat zij geen eigen conclusies uit de taalanalyse kan trekken, indien geen contra-expertise is verricht en dat verweerder mocht uitgaan van de juistheid van de taalanalyse.

In rechtsoverweging 18 oordeelt de rechtbank onder meer het volgende:

- dat uit de uitspraak van het EHRM inzake ' ' geenszins kan worden afgeleid dat de de door verweerder gehanteerde toetsing van het asielrelaas leidt tot een schending van art. 3 EVRM;
- dat uit voormelde jurisprudentie van het EHRM niet kan worden afgeleid dat de Nederlandse bestuursrechter, evenals het EHRM, gehouden is om de aan de asielaanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden vol en ex nunc te toetsen. Hierbij is volgens de rechtbank van belang dat bij het EHRM een ander toetsingsobject voorligt dan bij de Nederlandse bestuursrechter. Voorts is volgens de rechtbank binnen dit kader van belang dat het EHRM voor zichzelf een bijzondere taak ziet weggelegd op grond van artikel 19 EVRM wanneer het gaat om de beoordeling van de vraag of in een voorkomend geval een schending van artikel 3 EVRM dreigt.

Toelichting

In voormelde rechtoverwegingen volgt de rechtbank de jurisprudentielijn van uw Afdeling zoals onder meer uiteengezet in uw uitspraak van 15 juni 2006 (JV 2006, 290).

Zoals in de gronden van het beroepschrift betoogd heeft belanghebbende zich mede beroepen op artikel 3 EVRM. Dit verdragsartikel brengt met zich mede dat toetsing vol en ex nunc dient te geschieden. Het opleggen van een verzwaarde bewijspositie, een marginale toets door de rechter en de eis van het moeten inbrengen van een concrete contra-expertise, ook bij financieel onvermogen, verdragen zich niet met een volle toets.

Nader toe te lichten als volgt.

Onder meer een marginale toets door de rechter en het opleggen van een verzwaarde bewijspositie middels de zogenaamde positieve overtuigingskracht verdragen zich niet met de (proces)regels die bij een beroep op artikel 3 EVRM toegepast dienen te worden.

Zie:

EHRM, inzake (dd. 11 januari 2007, Appl. 1948/04) :

given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other, reliable and objective sources,

This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time.

Deze passages hebben betrekking op de landendocumentatie. Er is echter geen goede reden voorstelbaar dat het Europese Hof het expliciet genoemde toetsingskader van een "full and ex nunc assessment" beperkt tot uitsluitend het aspect van de landendocumentatie.

Van belang is voorts dat de overwegingen van het Europese Hof inzake een "full and ex nunc assessment" in deze uitspraak geplaatst zijn binnen het (uitsluitende) kader van de beoordeling van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, derhalve los van een beoordeling van strijd met artikel 13 EVRM – het beroep op art. 13 werd door het Europese Hof verworpen. Dit betekent dat onafhankelijk van artikel 13 van het verdrag, artikel 3 EVRM de verplichting tot een volle toets met zich mee brengt. Uit artikel 3 EVRM vloeien derhalve specifieke regels van procesrecht voort. Deze regels volgen niet uit artikel 13 van het Verdrag.

De uitspraak van uw Afdeling van 15 juni 2006 (200602132/1 en 200602135/1) berust op een interpretatie van artikel 13 van het EVRM. In de zaak van heeft het Hof evenwel het beroep op artikel 13 EVRM verworpen en regels van procesrecht rechtstreeks afgeleid uit artikel 3 van dit verdrag. Genoemde uitspraak van Uw Afdeling dient derhalve te worden herzien, aangezien zij in strijd is met meergenoemde uitspraak van het EHRM.

Ingevolge artikel 19 EVRM heeft het Hof de taak de nakoming van de verplichtingen van de verdragsstaten ingevolge dit verdrag te verzekeren. Uit deze bepaling volgt dat de verdragsstaten de jurisprudentie van het Hof dienen te volgen, aangezien anders de verzekering van de nakoming van de verdragsverplichtingen gemarginaliseerd wordt, tot welke beperkende interpretatie artikel 19 EVRM geen enkel aanknopingspunt biedt.

Derhalve dient bij een beroep op artikel 3 EVRM in ieder opzicht sprake te zijn van een onafhankelijke en indringende toets die nimmer marginaal mag zijn, maar volledig of "vol" moet zijn en " ex nunc " dient te worden uitgevoerd.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Conclusie:

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep met vernietiging van de bestreden uitspraak.

's-Hertogenbosch, 13 december 2007

E. L. Garnett